

РЕШЕНИЕ

№ 2511

гр. София, 14.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **3647** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на М. А. Т., чрез адвокат В. Ч. срещу Ревизионен акт № Р – 22221218002809-091-001/30.10.2019 г., потвърден с Решение № 28/09.01.2020 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, [населено място]. С оспорения акт за М. Т. на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК е ангажирана отговорност, в качеството ѝ на управител на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, ЕИК[ЕИК] за задължения на дружеството в общ размер на 180 793,49 лв., ведно с лихвите за забава в размер 131 557,80 лв.

В жалбата, от съда се иска РА да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Посочено е, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено. Според оспорващата е недоказано изпълнението на фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, което закона въвежда в тежест на ревизиращия екип. Инвокирани са доводи, че не е налице „скрито разпределение на печалба“ поради невъзстановени от жалбоподателката суми от получени заеми и неправомерно преведени аванси по договори. Това е така, защото в договорите за заем не е посочено, какво е предназначението на получените суми, поради което не може да се направи извод, че те не са били свързани с икономическата дейност на дружеството. Сочи се, че към момента на приключване на ревизията на дружеството, срокът за връщане на заемите не е бил изтекъл, но дори и

заетите средства да не са били върнати, дружеството е разполагало с възможности да си ги потърси по съдебен ред.

Оспорващата счита за недопустимо позоваването на мотивите на друг административен акт (РА издаден на дружеството) за обосноваване на задължения на управителя. Тя не е участвала в производството по издаването на РА, поради което не е могла да направи възражения и да представи доказателства.

На следващо място се сочи, че жалбоподателката не е била запозната напълно с финансовото състояние на [фирма], защото счетоводството му е било водено от трето лице и се е доверявала на изготвените от счетоводителя документи, които е подписвала в качеството ѝ на представляващ. По тази причина тя не е имало как да знае за възникналите задължения за дружеството.

По отношение на договорите с [фирма], оспорващата счита, че те не са били сключени със свързано лице, поради което направените авансови плащания не представляват отклонение на парични средства. Съпругът ѝ А. Т. е притежавал около 30 % от капитала на това дружество и не имал възможността да влияе при вземането на решенията. Независимо от това, при развалянето на договора за [фирма] е съществувала възможност да потърси платените авансово суми, включително и по съдебен ред.

На последно място, като съществено нарушение на административно-производствените правила се сочи, необсъждането на направените срещу РД възражения.

По време на проведеното заседание по делото, оспорващата не се явява. Пълномощникът ѝ адвокат М. оспорва жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт З. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема следното:

По допустимостта на жалбата: Решението на Директора на Дирекция „ОДОП“, при ЦУ на НАП, [населено място] е връчено на жалбоподателя по електронен път на 11.02.2020 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 27.02.2020 г. и е заведена с вх. № 53-04-195, т.е. в рамките на срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения.

I. От фактическа страна.

Между страните не се спори, че ревизионното производство е образувано със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221218002809-020-001 от 16.05.2018 г., издадена от началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от

07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на М. А. Т. за установяване на отговорност за задължения на [фирма] за корпоративен данък за 2012 г. и данък върху добавената стойност за периодите от м. 01.2013 г. до м. 02.2015 г. Срокът за извършване на ревизията е продължен до 05.03.2019 г. със ЗВР №Р-22221218002809-020-002 от 04.01.2019 г.

По време на ревизията от жалбоподателката са изискани документи и обяснения. Същата е предоставила такива писмено, посочвайки, че след продажбата на дяловете си през 2016 г. и съответно заличаването ѝ като управител в Търговския регистър, тя е предала всички документи на новия собственик, като не е представила приемателно-предавателен протокол. Според Т., като управител тя стриктно е изпълнявала изискванията на закона, в т. ч. за подписване на документи. Завила е, че не помни, но е възможно да е подписвала първични счетоводни документи, трудови и търговски договори. Посочила е, че не притежава професионална компетентност за изготвяне на годишни данъчни декларации по ЗКПО, но е подписвала същите по задължение. Заявила е, че се е стремяла да изпълнява изискванията на данъчното и осигурително законодателство, като при наличие на пропуски те са вследствие на икономически и финансови затруднения в дружеството, а не с умисъл.

По отношение на извършената ревизия [фирма] оспорващата заявява, че е положила всички възможни усилия да получи достъп до констатациите по РА № Р-21-1402788-091-01 от 05.01.2015 г., но такъв ѝ е отказан. В хода на тази ревизия, съставените документи са връчени на дружеството по електронен път. Оспорващата, като тогавашен управител на дружеството е представила документи и обяснения за периодите, попадащи в обхвата на ревизията и е подала възражение срещу ревизионния доклад, а съставеният ревизионният акт е връчен на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК на 30.03.2015 г.

С него са определени допълнителни задължения за дружеството за ДДС за внасяне в общ размер на 9 091,67 лв. Установено е, че то е декларирало, но не е внесло в приход на бюджета ДДС в общ размер на 180 927,28 лв. Прихванати са задължения за 29 166,67 лв., като са начислени и лихви за забава в размер на 20 008,30 лв.

По време на проведеното ревизионно производство е усатановено, че [фирма] е предоставило на жалбоподателката заеми през 2013 г. и 2014 г., като предоставените средства не са възстановени в следствие на дружеството.

Констатирано се също, че през м. 01.2014 г. и м. 02.2014 г. дружеството е превело по банков път сума в общ размер на 471 000 лв. на [фирма], с управител А. Р. Т. - съпруг на жалбоподателката, който е и съдружник в същото. Преводът е извършен на основание на Договор за доставка на суровина от 10.01.2014 г., който изтича в края на земеделската 2018 г. - 2019 г. и според който [фирма] е следвало да достави на [фирма] дървесен чипс от иглолистна, широколистна и друга дървесина – 6 100 тона, по цена от 75,00 лв. до 130,00 лв., без ДДС, в зависимост от окачествяването ѝ, в периода от месец ноември до месец март на всяка земеделска календарна година. Договорено е авансово плащане в размер на 50%, не по-малко от 787 526,31 лв., без ДДС, в срок до един месец от подписване на договора. Окончателното плащане по договора е дължимо след доставяне на количеството.

Договорените доставки не са били извършени, като [фирма] е възстановило от преведения аванс единствено сумата от 50,000 лв.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/

№ Р-22221218002809-092-001 от 26.09.2019 г., връчен на лицето, ведно с доказателствата, електронно на 30.09.2019 г. Не е подадено възражение.

Ревизията е приключила с РА № Р-22221218002809-091-001 от 30.10.2019 г., издаден от началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

Задълженията за ДДС са определени с влязъл в сила РА № Р-21-1402788-091-01 от 05.01.2015 г., с който на [фирма] са установени задължения за ДДС за периодите от м. 08.2012 г. до м. 05.2014 г., който е приобщен към настоящата преписка с Протокол № 1629086 от 01.03.2019 г.

Задължението за корпоративен данък за 2012 г. е декларирано от [фирма] /понастоящем [фирма]/ с годишна данъчна декларация по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ вх. № 214351300429575 от 03.10.2013 г. Отбелязано е, че в декларацията е определен корпоративен данък в размер на 24 500,00 лв., от който към момента на издаване на спорния РА е дължим данък в размер на 19 941,21 лв.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил с посоченото по-горе решение.

II. От правна страна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определени публични задължения на [фирма], следва да бъде ангажирана отговорността на М. Т., като управител на дружеството на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

По силата на разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК (в сила към момента на възникване на задълженията на [фирма]), управител или член на орган на управление, който недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 или 2, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от пазарните, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци или задължителни осигурителни вноски, отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до размера на намалението на имуществото.

Тълкуването на разпоредбата на чл. 19, ал.2 от ДОПК (в приложимата редакци) налага извода, че фактическият състав на същата включва следните елементи: 1. Субект на отговорността – управител или член на орган на управление; 2. Наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК, 3. Действие – извърши действията, описани в двете хипотези на нормата, като действието следва да е извършено недобросъвестно; 4. Наличие на причинно следствена връзка - вследствие на това недобросъвестно действие не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. В съдебната практика се говори за т. н. "уникалност" на връзката между поведението на третото лице невъзможността да бъдат събрани задълженията; 5. Невъзможност да бъде събрано вземането - чрез допустими доказателствени средства органът по приходите следва да докаже, че дружеството не разполага с имущество, които е в състояние да покрие съществуващите публични задължения; и 6. Граници на отговорността - в резултат на недобросъвестното си поведение лицето отговаря за пълния размер на непогасеното

задължение.

В разглеждания казус е установена безспорно първата от описаните предпоставки за ангажиране на отговорността на М. Т. на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК. От 01.01.2012 г. до 28.02.2015 г. М. Т. била съдружник, управител и представляващ [фирма] (с предишно наименование [фирма]). На 11.01.2016 г. с договори за покупко-продажба на дружествени дялове тя е продала собствените 50 дяла, по номинал на Ю. Д. К., който става едноличен собственик на капитала на дружеството и негов управител. Променени са фирменото наименование и адреса на управление на дружеството.

Според настоящия съдебен състав е налице и втората предпоставка за ангажиране на отговорността на жалбоподателката. Без съмнение, в периода през който тя е била управител на [фирма] за дружеството са възникнали публични задължения по ЗКПО – на основание подадена декларация по чл. 92 и ЗДДС – на основание, влязъл в сила РА № Р-21-1402788-091-01 от 05.01.2015 г. Като представляващ дружеството М. Т. е носила пълната отговорност за съдържанието на подадената декларация, независимо от факта, че пълномощията по фактическите действия, свързани с попълването ѝ са били предоставени най-вероятно на друго лице, със съответните счетоводни знания. В случай, че декларираните задължения са били неправилни, за задълженото лице е съществувала възможност да подаде коригираща декларация, което очевидно не е направено. По отношение на задълженията по ЗДДС, съдът не приема аргумента, че оспорващата не е била наясно с установените чрез посочения РА публични задължения. Очевидно е, че тя е участвала в ревизионното производство на [фирма], предоставяйки на органите по приходите документи и обяснения и е била наясно със съдържанието на РД, където задълженията са били предложени за установяване – факт, установен с активирането на електронната препратка, установяваща отварянето на документа. Обстоятелството, че впоследствие РА е бил връчен по реда на чл. 32 от ДОПК, говори единствено и само за недобросъвестно поведение от страна на управителя на дружеството. Не е логично, в случай на провеждане на ревизионно производство, ревизираното лице да не се поинтересува от резултатите от това производство. В случай, че Т. е била добросъвестна, тя е могла подаде искане и да получи копие от акта във всеки офис на НАП.

По отношение на третата предпоставка за ангажиране на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, съдът намира, че М. Т. недобросъвестно е извършила плащания в пари от имуществото на задължено юридическо лице - [фирма], представляващо скрито разпределение на печалбата. Според § 1, т. 5, б. „а“ от ДР на ЗКПО, скрито разпределение на печалбата са сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност, или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, б. „а“ и „б“.

Съдът не приема, аргумента, изложен в жалбата, че поради обстоятелството, че в договорите за заем не е посочено точното предназначение на предоставените заети парични средства, не може да се приеме, че сключването им не е свързано с осъществяваната от дружеството икономическа дейност. По силата на чл. 154 от ГПК, приложим във връзка с чл. 144 от АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В случая в тежест на Т. е било да установи, с каква цел са ѝ били предоставени тези средства от страна на

управляваното от нея дружество и най-вече по какви причини те не са били възстановени от нея в патримониума му след изтичането на срока, за който те са били предоставени. Доказателства в тази насока не са били предоставени по време на ревизионното производство.

На това място съдът намира, че следва да обсъди допуснатото, изслушано и прието заключение на съдебно-икономическата експертиза.

Експертът е описал коректно наличните и изпратени му от жалбоподателката, А. Т., [фирма] (с ново фирмено наименование [фирма]) и [фирма]. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира като мотивирано, логично, компетентно и съответстващо на събраните доказателства.

Вещото лице посочва, че сумите, предоставени от [фирма] на М. Т. по договорите за заем от 2013 г. и 2014 г. са осчетоводени по съответните счетоводни сметки, като има разлика между счетоводните записвания, находящи се в кориците на делото и тези, които са му били изпратени впоследствие. Общият размер на отпуснатите на жалбоподателката средства е 100 017 лв. В заключението е констатирано, че сумите по предоставените заеми не са били отразени коректно в годишните финансови отчети на [фирма] за 2013 г. и 2014 г. На вещото лице са представени 10 броя разписки за платени суми (представени и приети като доказателства и по делото л. 141-150), сочещи връщането от страна на жалбоподателката на сумата от 59 400 лв., по договори подробно описани в заключението на л. 185. Според експерта 4 броя от разписките не са относими към договорите за заем от 2013 г. и 2014 г. Дружеството е начислило и изплатило дивидент на Т. за 2014 г., който не фигурира в ГФО за тази година. По отношение на договора за доставка на суровина (дървесен чипс за производство на електроенергия), от 10.01.2014 г. с [фирма], в заключението се отбелязва, че няма данни [фирма] да е разполагало с мощности за производство на електроенергия от биомаса. По издадените от с [фирма] 7 броя фактури е начислен ДДС в общ размер на 159 005,57 лв. От издадените впоследствие 16 броя кредитни известия във връзка с договора, 7 броя са анулирани от НАП, а 9 броя са осчетоводени, включително и начисления ДДС. Само едно от КИ е осчетоводено правилно, а останалите са осчетоводени хаотично.

По време на проведеното по делото открито заседание, вещото лице направи някои уточнения към заключението, посочвайки, че получената справка на сметка 501, в която са осчетоводени представените разписки, се различава коренно от справката по сметка 501, представена в хода на ревизията, като в последната не фигурират тези разписки. По принцип е възможно те да са били добавени впоследствие, но е възможно при първоначалното разпечатване да не са били използвани съответните филтри и разписките да не са били визуализирани. В ГФО за 2013 г. и 2014 г. процесните заеми не са отразени коректно. За 2013 г., например на жалбоподателката е отпуснат заем за 84 471,67 лв., а в ГФО фигурира 71 000 лв. По принцип в справката на парични потоци в ГФО трябва да бъдат отразени движението на средствата по отпуснатите заеми – такова движение вещото лице не е констатирало в

следващите години. Експертът посочи, че на стр. 16 от заключението е описал всички разписки и че те са относими към договорите от 2013 г. В Приложение № 2 към заключението са представени две графики относно сметка 498 и сметка 501, която е сметка в лева. В първата справка, която е налична по делото разписките за върнати заеми не фигурират, като е възможно е това да е станало, защото не са били зададени съответните филтри като времеви период. Времевият период на тази справка обхваща времето до 31.05.2014 г., а самите счетоводни записвания видно от справката, получена от него са направени през 2015 г. Шестте разписки са отразени счетоводно през 2015 г., защото самите те носят дата 2015 г. Същите отговарят на сумата от 59 400 лв., която е била възстановена от жалбоподателката в касата на дружеството, другите разписки са неотнесими към процесните договори за заем, сключени през 2013 и 2014 г. Счетоводството на двете дружества е водено изключително хаотично и трудно може да се проследи записът на различните документи. Възможно е и разписките да са били осчетоводени не през 2015 г., а през по-късен период. Различните счетоводни програми дават възможност за корекции, но това зависи от познанията на ИТ специалиста, който ги обслужва. Двете справки, издадени за съвпадащия времеви период, а именно от 01.02.2013 г. до 31.05.14 г. напълно се различават една от друга, а не би следвало да се различават, когато съвпадат в един и същ времеви период. Приетото писмено заключение и направените уточнения дават възможност на съда да направи изводи в следните насоки.

На първо място съдът не може да кредитира, представените от жалбоподателя 10 броя разписки за върнати суми. Същите са предадени на експерта, по време на изготвяне на заключението, а пред съда са представени едва в последното проведено по делото заседание, т.е. очевидно са съставени за доказване на благоприятни за жалбоподателя факти и обстоятелства. Нещо повече, за съществуването на тези разписки не се споменава нито жалбата до Директора на Дирекция „ОДОП”, нито в тази до АССГ.

На следващо място очевидна е целта на жалбоподателката да докаже връщането на сумите, дори чрез промяна на съществуващите счетоводни записвания. Това обстоятелство беше констатирано от вещото лице, което категорично посочи, че в наличните по делото извлечения от сметки и тези, предоставени му по-късно съществуват значителни разлики.

Настоящият съдебен състав приема, че няма доказателства за връщането на каквато и да е част от сумите по договорите за заем от 2013 г. и 2014 г. от страна на М. Т..

Във връзка с изложеното, съдът намира за неоснователно твърдението, че предоставените по договорите средства не водят до намаляването имуществото на дружеството. Вярно е, че в случая се касае за договори, между две равно поставени страни, неизпълнението на който, води до възникване правото на предявяване на съдебна претенция за изправната страна. Действия в тази връзка не са били предприети, нито от Т., докато е била управител, нито от новия представляващ дружеството, след продажбата на дружествените дялове и заличаването на жалбоподателката от ТР, което несъмнено е оцетило същото и е намалило имуществото му. Като

допълнителен аргумент в подкрепа на извода за недобросъвестност от страна на управителката на [фирма] е обстоятелството, че задълженията по ЗКПО се основават на подадени от него декларация по чл. 92 от с.з., а тези по ЗДДС на подадени справки-декларации от същото за периода от м. 08.2012 г. до м. 02.2014 г. Т.е. дружеството само е начислило дължимите от него данъчни задължения, които е следвало да бъдат внесени в законовоустановения срок. Тези задължения, не са били внесени, което е констатирано с РА № Р-21-1402788-091-01 от 05.01.2015 г. и М. Т. безспорно е била наясно с това обстоятелство. Въпреки това, тя е подписала през 2013 г. и 2014 г. договори за заем на парични средства, действаща едновременно като представляваща заемодателя и като заемател, вземайки значителна сума, която не е върната в патримониума му. Жалбоподателката е било невъзможно да не знае, че в резултат на извършените действия, настъпва намаление в размера на имуществото на дружество, което от своя страна води до невъзможност за погасяване на изискуемите публични задължения.

По отношение на сключените договори с [фирма], щеше да е възможно да се приеме аргумента, че се касае за сделки между равно поставени търговски субекти, в случай, че представляващ и съдружник в [фирма] не беше съпругът на жалбоподателката.

[фирма] е превело на [фирма] сума в общ размер на 421 000 лв. Според направените констатации в заключението на СИЕ, за документиране на авансовите плащания [фирма] е издало фактури към [фирма] /в т. ч. опростени/, към които впоследствие е издало КИ, без да е налице реално възстановяване на всички платени суми. Договорът е подписан от Т. за получателя, а сумите на авансите са наредени от банковата сметка в лева на дружеството, като нареждането е подписано също от нея. Към датата на договора за доставка на суровина от 10.01.2014 г. дружеството-доставчик е управлявано и представлявано от А. Р. Т. – съпруг на ревизираното лице, който е и съдружник в същото. Няма спор, че бракът между двамата към този момент не е бил прекратен. Съдът намира за частично основателен релевирания в жалбата довод, че А. Т. е притежавал едва 30 % от капитала на [фирма] и независимо, че е бил съпруг на жалбоподателката не е имало възможност да упражнява контрол върху [фирма]. По принцип е вярно, че дейността на дадено търговско дружество се контролира и управлява от неговите управители и в случая съдружници. Независимо от факта, че М. и А. Т. са били съпрузи, няма юридическо основание, Т. да влияе или да упражнява контрол върху дейността на управляваното от съпругата му дружество. Поради тази причина съдът намира, направените от органите по приходите в случая изводи, че двамата са свързани лица по смисъла на § 1, т. 3, б. „ж“, във връзка с § 1, т. 4, б. „д“ от ДР на ДОПК за хипотетични. Без съмнение двамата са свързани лица по смисъла на § 1, т. 3, б. „а“ от ДОПК. А. Т. е бил управител на [фирма] и съдружник. Преведените аванси безспорно са увеличили имуществото на това дружество, респективно това на съпруга на жалбоподателката. Няма как тя да не е била наясно, че от една страна към датата на подписване на договора, [фирма] има непогасени публични задължения, чието събиране ще бъде затруднено, чрез превода на сумите по авансите, цитирани по-горе, а от друга страна управлявано от съпруга ѝ

дружество ще увеличи имуществото си. Не е без значение и констатацията на вещото лице, че към момента на сключване на договора с [фирма], [фирма] не е притежавало мощности за производство на електроенергия от дървесен чипс, т.е. налице са достатъчно данни, че М. Т., като представляващ дружеството, сключва очевидно неизгоден договор за доставка на стоки, които е нямало да бъдат доставени, а и дори да са били доставени е нямало как да бъдат употребени в връзка с неговата икономическа дейност. Издадените от [фирма] впоследствие кредитни известия, сочат очевидна невъзможност на доставчика да изпълни задълженията си по договора. Въпреки издадените КИ, реално на [фирма] е възстановена само малка част от предварително преведените аванси. Както беше посочено по-горе и в този случай се касае за договор, между две равно поставени страни, неизпълнението на който, води до възникване правото на предявяване на съдебна претенция за изправната страна. Действия в тази връзка не са били предприети, нито от Т., докато е била управител, нито от новия представляващ дружеството, след продажбата на дружествените дялове и заличаването на жалбоподателката от ТР, което несъмнено е оцетило същото и е намалило имуществото му.

За пълнота и в подкрепа на извода за недобросъвестност на действията на Т. следва да се отбележи, че в РА № Р-21-1402788-091-01 от 05.01.2015 г. е установено, че фактура № 28 от 26.02.2014 г., документираща аванс по договор от 10.01.2014 г., с данъчна основа – 787 526,31 лв. и ДДС – 157 505,26 лв., е неправомерно издадена от [фирма], тъй като стоките предмет на бъдеща доставка не са били идентифицирани към датата на авансовото плащане, с което е изпълнен фактическият състав на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. В тази връзка, съдът напълно споделя и направения от органите по приходите извод, че [фирма] неправомерно е превело аванс към [фирма] в общ размер на 471 000 лв.

Изложените разсъждения несъмнено водят до логическото изграждане на извода, че е налице е и четвъртата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 19, ал. 2 от ДОПК – установена е причинно-следствена връзка между недобросъвестните действия на М. Т., описани по-горе и невъзможността за събиране на дължимите от [фирма] публични задължения не могат да бъдат събрани задължения.

Видно от изложеното в РД, началникът на отдел „Публични вземания“, дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. е посочил, че за събирането на задълженията на [фирма] е образувано изпълнително дело №[ЕИК] от 2018 г. Проведено е пълно проучване на имуществото на длъжника. Констатирано е, че той не притежава активи. Наложено е заповед за спиране на банковите сметки на дружеството, при което е установено че по тях не са налични авоари. Дългът е категоризиран като трудно събираем. Към дата на издаване на РД/РА дългът е прекатегоризиран като несъбираем. По тази причина е установена и петата предпоставка за ангажиране на отговорността на Т. по чл. 19, ал. 2 от ДОПК - невъзможност да бъде събрано вземането, поради факта, че дружеството не разполага с имущество, което е в състояние да покрие тези публични задължения. Жалбоподателката не само не е предприела действия за погасяването им, а е препятствала събирането им чрез нареждане на суми към трети свързани лица и чрез невнасяне в срок на дължимия за 2012 г.

корпоративен данък, което е било изцяло в нейните правомощия.

С оспорения РА са установени задължения за М. Т., отговарящи на пълния, реален размер на непогасените задължения на [фирма] (с настоящо фирмено наименование [фирма]), чиито управител е била тя и чиито недобросъвестни действия са осуетили събирането на тези задължения, поради което е налице и шестата предпоставка за ангажиране на отговорността ѝ по чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника разноски се дължат разноски. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Т., чрез адвокат В. Ч. срещу Ревизионен акт № Р – 22221218002809-091-001/30.10.2019 г., отвърден с Решение № 28/09.01.2020 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА М. А. Т. с адрес: [населено място], жк Света Т., [жилищен адрес] и ЕГН [ЕГН] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим, на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 7 496 /седем хиляди четиристотин и деветдесет и шест/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.